

ташъ кой съмъ: Алипия отъ Сърнено, отъ Тонювата кжшла. Алипия Вѣтевъ Тарпански. Нѣма я овцата. Чорбаджията рече: иди, кай, да видишъ, може да е у Хаджи-Петрови.

— Бе, приятелю, — каза Давидко, — ти какви магии правишъ на кучетата? Защо не те лаятъ кучетата? Ти май не си чистъ човѣкъ.

— Гледай го сега, не съмъ билъ чистъ човѣкъ, — не ида нито да крада, нито да убивамъ. Кучетата познаватъ чилияка. Пъкъ и азъ не имъ махамъ, вървя си. Овцата може да е у васъ. Иди, кай, чорбаджията, да видишъ.

— Нѣма чужда овца тука, — каза Петъръ овчарьтъ. — Пъкъ ако искашъ да видишъ съ очитѣ си, почакай докато съмне.

— Ще почакамъ, ще почакамъ — съгласи се Алипия. — Като съмъ дошълъ по работа, ще почакамъ, защо да не почакамъ.

Той се спотаи задъ плета въ тъмнината. Чичо Митушъ стана и наедно съ Митко докараха още овце.

— Рѣй! Рѣй! — по-високо завика Митко.

Млѣкото шуртѣше въ ведрата. Голѣмата звезда, която вървѣше предъ тритѣ звезди, като предъ кола, бѣше дошла посрѣдъ небето и каточе бѣше се спрѣла. Дълги лжчи, като жици, се спущаха отъ нея.

— Ти като си отъ Тарпанскитѣ, — каза